

ІСТОРИЧНІ ВИТОКИ ПОЯВИ КОНЦЕПЦІЇ «РОСІЙСЬКОГО СВІТУ» ЯК ІДЕОЛОГІЧНОГО ПІДГРУНТЯ СУЧАСНОЇ МОСКОВСЬКОЇ НЕОІМПЕРСЬКОЇ ГЕОПОЛІТИЧНОЇ ДОКТРИНИ

В. САМОЙЛЕНКО

Волинський інститут ім. В. Липинського МАУП

Анотація

Стаття присвячена історії українсько-російських взаємин від найдавніших часів до сьогодення. Автор доводить, що російська агресія проти України та анексія Криму є проявом експансіоністської політики російської держави.

Ключові слова: Україна, Крим, Росія, «російський світ».

Аннотация

Статья посвящена истории украинско-российских отношений с давних времен до наших дней. Автор доказывает, что российская агрессия против Украины и аннексия Крыма являются проявлением экспансионистской политики российского государства.

Ключевые слова: Украина, Крым, Россия, «русский мир».

Summary

The article is devoted to the history of Ukrainian-Russian relations from ancient times to the present day. The author proves that the Russian aggression against Ukraine and the annexation of the Crimea are a manifestation of the expansionist policy of the Russian state.

Key words: Ukraine, Crimea, Russia, «Russian world».

У 1991 році розвалилась остання російська імперія під назвою СРСР (Союз Радянських Соціалістичних Республік). Це наддержавне утворення з високим ступенем централізації було створене на уламках Російської імперії після жовтневого перевороту 1917 року з політичним режимом жорстокої тоталітарної диктатури. Оговтавшись після розпаду СРСР, Російська Федерація взяла курс на створення нового наднаціонального утворення під назвою «російський світ» як крок до створення нової наддержави. В актуальний політичний обіг поняття «російський світ» (рос. «русский мир») у 2005 році ввів заступник керівника адміністрації президента РФ В.Ю. Сурков. Основами концепції «російського світу» є:

- православна віра;
- російська мова та культура;
- спільна історична пам'ять і спільні погляди на суспільний розвиток (закамуфльоване самодержавство).

Ця триєдина формула основ є нічим іншим, як калькою більш ранньої російської державницької концепції XIX ст. «православ'є – самодержав'є – народность». Саме спільна мова та єдина культура надають цьому псевдодивізізацийному проекту імперського звучання. Адже для цивілізації зовсім не обов'язкова наявність спільної мови чи будь-якої культури, що «лежить в основі», це характерно для імперії. Але ж як цим поступитися? Адже це і є «російський світ», в якому національні культури опиняються у становищі клієнтів – віддають свої найкращі творчі сили на збагачення «загальної» культури та підтримують цю культуру економічно, споживаючи її продукти. Тому десятки мільйонів етнічних росіян, які залишились у колишніх радянських республіках, використовуються московським урядом в ролі п'ятої колони для підриву молодих національних суверенних держав зсередини. На підтримку «соотечественників» та пропаганду ідей «російського світу» щорічно з бюджету РФ виділяються багато десятків мільйонів доларів.

На своєму початку концепція «російського світу» була ідеологічним підґрунтям до геополітичного новоутворення «Євразійський Союз», тобто реставрації колишнього СРСР у нових умовах, найважливішою складовою якого мала б бути лояльна проросійська Україна (яка згодом мала б увійти в одне державне об'єднання з РФ), та незабаром вона стала «виправданням» прямої військової агресії проти України «для захисту російського і російськомовного населення». Наслідком практичного застосування концепції «російського світу» є анексія Криму 2014 року та спроба створення так званої Новоросії, що призвела до війни на сході України.

Українська Вікіпедія дає таке визначення цього явища: «Російський світ» (русский мир) – російська неоімперська геополітична доктрина епохи панування путінізму. Слугує ідейним підґрунтям для історичного реваншу – воєнної агресії з метою реставрації Росії у кордонах СРСР до 1919 року та повернення її «зони впливу» (країн-колоній та сателітів у Європі, Закавказзі та Сер. Азії) до 1917 року (до поразки Росії у Першій світовій війні)¹. Багато оглядачів й аналітиків вважають найближчим історичним аналогом сучасної кремлівської доктрини «російського світу» нацистський «Третій Рейх» Адольфа Гітлера.

Треба підкреслити, що концепція «російського світу» виникла не на порожньому місці та має історичні корені, які нараховують століття і в широкому розумінні є релігійно-історіософською та політичною ідеєю, засобом, за допомогою якого обґрунтовувалось особливе поєднання релігійного та політичного значення різних держав як правонаступників Римської імперії. Так виникла в Московії формула отця Філофея «два Рима впали, третій Рим – Москва стоїть, а четвертому не бути»². Таким чином, Москва присвоїла собі статус месіонера в християнському світі з покладеною на неї місією – збереження православної віри та боротьба з її ворогами. Власне ідею «Москва – Третій Рим» слід вважати першоосновою нової релігійно-політичної концепції Російської імперії. Згодом, за рахунок тотальної пропаганди, в масовій свідомості населення Росії вкорінено уявлення про виняткову роль і цивілізаторську місію російської культури.

Але розглянемо докладніше історичні витoki цієї сучасної неоімперської кремлівської доктрини, метою якої є загарбання чужих територій і розвиток своєї держави за рахунок поневолених народів.

В Україні це замовчують через постколоніальну ментальність українців та неукраїнських за духом керманців держави внаслідок 350-літнього московського ярма, а в Росії, із цілком зрозумілих причин, на цю тему накладено «табу» – тому і зараз мало хто знає, що ті, які зуть себе «русскімі», не те що до Русі, а й до слов'янства не належать.

Грецький історик Геродот (484–425 рр. до н.е.) писав, що на північ від Скитської держави (себто на просторі теперішньої Московщини) живе народ андрофаги (тобто людожери), який є особливим, цілком відмінний від скитів, говорить не скитською мовою, не має жодних законів, має найдикіші звичаї, вони є мисливці-кочовики і людожери. Не важко вгадати в тому народі прапредків нинішніх москвинів. Факт людожерства прамосквинів підтверджує й археологія: на терені Московщини знайдено чимало городищ з т.зв. «смітниками», в яких є повно людських кісток, порозбиваних, щоб здобути з них шпик. У свій час відомий московський лінгвіст В. Даль записав досить поширену московську народну пісню, в якій жінка обіцяє забити свого чоловіка, з його кісток зварити холодець, з його печінки – пиріг, а з його мозку – юшку.

У багатьох російських селах аж до ХХ століття збереглися звичаї з тих далеких диких часів. «Деревня» на «деревню» йшли стінкою, хто з кілком, хто із загочкою, а хто з ломом. І гамселили «крестіане» один одного немилосердно – відводили душу. А набивши і накалічивши доволі своїх землячків, сідали з обох «деревень» за один стіл і пиячили, обговорюючи, як вони повеселилися. Тоді, тисячу років тому, ця «розвага» мала конкретний практичний характер – очиститися від слабаків і заготувати харчування. У ХХ столітті – це лише генетична етнічна народна традиція.

У свій час під егідою ООН проводилися дослідження генетичної різноманітності народів світу. Після дослідження російського генофонду вчені дійшли висновку, що найближчими родичами росіян у центральній Європі є... угорці. Схожі результати отримали в 2005 р. учені-антрополози з лабораторії генетики популяції людини Медико-генетичного центру Російської академії медичних наук: російський люд – це прямі родичі фіно-угрів. До таких приголомшливих результатів учені прийшли в результаті трирічних досліджень за трьома напрямками: по частоті і поширеності прізвищ, по дерматогліфіці (малюнку папілярних візерунків на шкірі та пальцях), а найголовніше, на основі масштабної генетичної експертизи ДНК російського населення. Щоправда, згодом більшість отриманих результатів досліджень отримали гриф «для службового користування».

Тобто москвини, або, як вони себе зараз називають, «русскіє», є нащадками фіно-угорських племен, про які згадує у своїх літописах ще киево-печерський Нестор, відокремлюючи слов'ян від фіно-угрів: «Бо се тільки слов'янський народ на Русі: поляни деревляни, новгородці, полочани, дреговичі, сіверяни, бужани, – бо сидять вони по (ріці) Бугу, – а потім же волиняни. А се – інші народи, які данину дають Русі: чудь, весь, меря, мурома, чемериси, мордва, перм, печора, ям, литва, зимогола, корсь, нарова, ліб. Ці мають свою мову, від коліна Яфетового (походять), бо живуть у північних краях». Зверніть увагу: Нестор ще тисячу років тому вказував, що пращури сучасних «русскіє» мали свою мову. Але внаслідок окультурення представниками інших народів нецивілізованих північних племен на їхніх теренах почала формуватися нова говірка – така собі суміш з руської (тобто давньоукраїнської), староболгарської (церковнослов'янської), татарської, німецької, французької, яка у XVIII–XIX сторіччя стала називатись «русскім язиком». Процес переведення тубільного населення на новостворену мову тривав декілька століть і ще в середині XIX сторіччя за 70 верст від Москви говорили на місцевих фінських говірках і не розуміли «русского языка».

Звісно, що давніх українців (русичів) не влаштувало таке сусідство з дикунами-канібалами, тому і розпочався український месіанський рух у фіно-угорське середовище для одуховлення й одомашнення цих племен. Особливо цей рух набув релігійно-духовного змісту з прийняттям на Русі християнства. Представники церкви здійснювали такі собі «хрестові походи» на заліщанську землю – ареал поширення фіно-угрів. Звідси й бачимо церковний вплив у новій мові («русском языке») фіно-угрів: українське слово *тиждень*, що означає сім днів, духовенство означило *неділею*, бо церковні свята, пости й ін. вимірювали від неділі до неділі. Слово *не-діля* українською означає один день тижня, коли не роблять діла, не працюють – відпочивають. Наступний день по неділі йде *понеділок*, назву якого фіно-угри змавпували в українців, хоч за логікою він мав би зватися у них *повоскресніком*. Слово *спасі-бо* також походить з чернечого лексикону, які на подачу милостині говорили: «Спаси Бог». А от у слов'янських народів це слово: *дякую* – українською та чеською, *дзякую* – білоруською, *дзянкую* – польською³.

Отже, у IX–XII ст. великий край на північ і схід від Тули й Рязані був заселений фіно-угорськими племенами меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та іншими – все це народ «моксель». Ці племена стали згодом основою народу, що став називатися москвинами (московитами), а згодом «великоросами», «русскімі». В 1137 р. на ці землі прийшов молодший син київського князя Володимира Мономаха – Юрій Довгорукий, який залишився без княжого стола у Київському князівстві. Юрій Довгорукий започаткував князювання Рюриковичів на землях «Моксель», очоливши Суздальське князівство. В нього від жінки місцевого племені народився син Андрій, якого назвали «Боголюбським». Народжений і вихований у лісовій глухомані в середовищі напівдиких фінських племен, князь Андрій розірвав усі зв'язки з батьківською дружиною і зі старими київськими звичаями. У 1169 р. Андрій Боголюбський захопив і зруйнував Київ: прийшов варвар, що не відчував жодного родинного зв'язку зі слов'янською святинею – Києвом. За короткий час (50–80 років) на кожне фінське поселення

був посаджений князь із Рюриковичів, уроженець від мами мерянки, муромчанки, мокшанки... Так з'явилися на землі «Моксель» князівства: Володимирське, Рязанське, Тверське та інші.

У цей час на землі «Моксель» починають проникати окремі місіонери з метою розповсюдження християнства. Про масове «перетікання» слов'ян із Придніпров'я на землі «Моксель», як це стверджують московські історики, не може бути мови. Для чого слов'янам із плодючих земель Придніпров'я іти через непроходимі хащі і болота тисячі кілометрів у невідому напівдику глуш? На базі християнства на землі «Моксель» починає формуватися нова мова, яка з часом стала називатись російською. До XII ст. на землях «Моксель» проживали тільки фінські племена. Це підтверджують археологічні розкопки О.С. Уварова. З 7729 розкопаних курганів не виявлено жодного слов'янського поховання⁴. Антропологічні дослідження А.П. Богданова і Ф.К. Вовка, що вивчали людські черепи, підтверджують відмінні особливості фінського і слов'янських етносів.

У 1237 р. на Суздальську землю прийшли татаро-монголи. Всі, хто схилив голову, цілував чобіт хана і приймав його підданство, залишалися живими і неушкодженими, хто не хотів покоритися, – знищувались. Володимирські князі Юрій і Ярослав Всеволодовичі покорилися хану Батию. Таким чином, земля «Моксель» увійшла до складу Золотої Орди імперії Чингізидів і її воєнна сила влилась у військові сили імперії. Очоловав військову дружину землі «Моксель» у складі війська хана Батия володимирський князь Юрій Всеволодович. Факт формування в 1238 р. воєнної дружини із фінських племен, які використовувалися Батием у завойовницьких походах на Європу в 1240–1242 рр., є прямим доказом встановлення влади хана в Ростово-Суздальській землі.

Слід відзначити, що управлінська влада ростово-суздальських князів була мінімальною. Ханом Батием для керівництва князівством (улусом) призначався намісник – великий баскак, а на місцях – удільні баскаки. Це були повновладні правителі Золотої Орди, які керувалися законами Яси Чингізидів. Брехнею російських істориків є те, що суздальські, а пізніше і московські князі були незалежні від Золотої Орди. Першим правителем князівства (улуса) у ханській грамоті названий баскак або даруга, а князі рахувалися на другому, а то і на третьому місці.

Брехнею є те, що Москва заснована Юрієм Довгоруком у 1147 р. Це міф, який не має доказового підтвердження. Москва як поселення була заснована 1272 року. Цього ж року був проведений третій перепис населення Золотої Орди. У першому переписі (1237–1238) і другому (1254–1259) поселення Москва не згадується. Московія як князівство виникло в 1277 р. за наказом татаро-монгольського хана Менгу-Тимура і було звичайним улусом Золотої Орди. Першим Московським князем став Даниїл (1277–1303, молодший син Олександра т.зв. Невського). Від нього бере початок династія московських князів Рюриковичів. У 1319 р. хан Узбек призначив свого брата Кулхана удільним московським князем, а з 1328 р. – Великим Московським князем. У російській історичній літературі Кулхан названий як Калита. Хан Узбек, прийнявши іслам, знищив майже всіх князів Рюриковичів. У 1319–1328 рр. відбулася зміна династії Рюриковичів на династію Чингізидів у Московському улусі Золотої Орди. А 1598 року в Московії перервалася династія роду Чингізхана, яка почалася від князя Івана Калити (Кулхана). Тобто понад 270 років Москвою правили чисті Чингізиди.

Православна церква суздальської землі, а пізніше Московії, вірно служила єдиній татаро-монгольській державі. Вона була складовою частиною єдиної Імперії і ніколи не противилася цьому призначенню. Не даремно за вбивство православного священика, за законами Золотої Орди, карали смертю, тоді ж як за вбивство інших підданих часто можна було відбутися штрафом. Московська церква цементувала підвалини ординської держави. Князів, які намагалися бунтувати проти татар, найчастіше відлучали від церкви і проклинали. Московська православна церква за всіх часів благословляла захоплення й поневолення інших народів

і навіть обґрунтовувала його. З Візантії прийшло у Московію уявлення про те, що церква не може існувати без царства. Між Царством і Церквою мусить бути абсолютна єдність – «симфонія», тому загарбництво складало основу діяльності московської православної церкви. Московська церква освячувала будь-який союз – лише б приєднати кусок землі до Московії.

Нова династія Романових (Кобилиних) у 1613 р. зобов'язалася свято зберігати давні традиції і присягнулася на вірність старій династії Чингізидів. До речі, Московія платила данину Кримській Орді майже до 1700 року.

Історія москвинів («руських») починається із «Заліщанської землі», з Московії, які ніколи не були Руссю. Татаро-монголи, що прийшли на ці землі, зробили значний внесок у формування москвинів. На психологію москвина наклали відбиток запозичення татаро-монгольського інстинкту завойовника, деспота, в якого основна мета – світове панування. Так до XVI ст. сформувався тип людини-завойовника, страшного у своєму нецтві, люті й жорстокості. Цим людям не були потрібні європейська культура й писемність, їм чужі такі категорії, як мораль, чесність, сором, правдивість, людська гідність, історична пам'ять тощо. Значна частина татаро-монголів у XIII–XVI ст. влилася до складу великоросів, з них починають свій родовід понад 25% російської шляхти. Ось деякі прізвища татар, які принесли славу імперії: Аракчєєв, Бунін, Грибосєдов, Державін, Купрін, Плєханов, Салтиков-Щєдрін, Тургєнев, Шєремєтьєв, Чаадаєв та багато інших.

З наведених даних видно, що Московія є прямою спадкоємницею Золотої Орди держави Чингізидів, тобто насправді татаро-монголи були «хрещеними батьками» московської державності. Московське князівство (а з 1547 р. – царство) до XVI ст. не мало жодних зв'язків з князівствами земель Київської Русі.

Московські, а пізніше російські царі розуміли, що без великого минулого неможливо створити велику націю, велику імперію. Для цього потрібно було прикрасити своє історичне минуле і навіть привласнити чуже. В Московії зародилася ідея величчя, яку висловив представник московського православ'я монах Філофей: «Два Рима впали, а третій стоїть, а четвертому не бути». Відтоді у москвитів зароджується думка про свою всемогутність й «богообраність», що «Москва – третій і останній Рим».

Тому московські царі, починаючи від Івана IV (Грозного) (1533–1584), поставили завдання привласнити історію Київської Русі, її славне минуле і створити офіційну міфологію Російської імперії. Іван IV (Грозний) уперше 1547 року вінчався в церкві з титулом московського царя як «спадкоємець» грецьких і римських імператорів. Із 37 підписів, що скріпили грамоту, прислану з Константинополя в Москву, 35 виявилися підробленими. Так Іван Грозний став «спадкоємцем візантійських імператорів». Так узаконилася брехня.

Масовану державну фальсифікацію історії свого народу почав Петро I. Він уперше в 1701 р. видав указ про вилучення у підкорених народів усіх письмових національних пам'яток: літописів, хронографів, хронік, давніх історичних записів, церковних документів, архівів тощо. Особливо це стосувалось України-Русі.

У 1716 р. Петро I «знімає копію» з т.зв. Кенігсберзького літопису, де було показано «об'єднання» давнього літописання Київського і Московського князівств і обґрунтовувалась єдність слов'янських і фінських земель. Однак доступ до «копії»-фальшивки, як і до самого оригіналу, був закритий. Ця Петрова фальсифікація стала основою для подальших фальсифікацій – написання т.зв. «загальноруських літописних зводів», в яких обґрунтовувалось право Московії на спадковість Київської Русі. На основі цих фальсифікацій 22 жовтня 1721 р. Московія оголосила себе Російською імперією, а москвитів – росіянами. Так була вкрадена у законних спадкоємців Русі Київської – українців – історична назва Русь. Петро I завіз з Європи велику кількість спеціалістів, у тому числі і професіоналів-істориків, яких залучив до написання і фальсифікації історії Російської держави. Для цього кожний іноземець,

що поступив на державну службу, давав присягу про нерозголошення державної тайни і зобов'язувався ніколи не покидати Московську державу. Згодом за справу фальшування історії більш ретельно і з розмахом взялася імператриця Катерина II (1762–1796).

Шахрайство московитів, що привласнили собі минуле Великого Київського князівства і його народу, нанесло страшний удар по українському етносу. Ця російська міфологія зачіпає корінні інтереси українців і спрямована на повне знищення України – її історії, мови, культури. Час показав, що російські імпершівіністи робили і роблять все можливе для реалізації цього завдання. Перебуваючи упродовж століть під владою завойовників, українці фактично були позбавлені можливості впливу на формування національної свідомості і розвиток своєї історії, внаслідок чого історія України написана переважно на догоду цим завойовникам. Особливо важливим є питання про претензії і домагання Московії, а в подальшому Росії, на історичну спадщину давньої Русі.

Суть найбільшого фальсифікату світової історії полягає у тому, що росіяни нібито є руським, а, отже, слов'янським народом, за який вони, власне, ось уже кілька століть себе і видають. В силу певних історичних обставин склалося так, що найбільше проблему русько-українського етногенезу та свого власного спотворили насамперед російські історики тюркського походження, починаючи від Кара-Мурзи (Карамзина). Треба відверто сказати, що такого рівня фальсифікації історичних фактів, такого знування над історією сусідніх народів і свого власного народу ще не дозволяла собі жодна інша історіографія світу.

Тезу про тотожність поняття сучасної Росії і давньої Русі вигадали монголи, яким не вдалося підкорити цілу Русь силою і тому, виходячи зі своїх суто імперських планів, вони були змушені вдаватися до історичних маніпуляцій, назвавши себе спочатку лише «братом» українців, а потім і «старшим братом» з відповідними амбіційними вимогами, що впливають з цього.

Можливо, не було б нічого страшного, якби етногенез росіян обмежився лише фіно-угорськими впливами, тому що вони хоча і не є слов'янами, але належать до індоєвропейської сім'ї народів. Однак основну роль у становленні російського генотипу та виробленні російського менталітету відіграли навіть не угро-фіни, а величезні маси тюркських, татаро-монгольських племен, які у XIII ст. прийшли сюди зі сходу й упродовж століть інтенсивно перемішувалися з московитами.

Всупереч твердженням багатьох російських істориків, татаро-монголи так і не повернулися назад, а навіки залишилися на завойованих ними землях, що підтверджує цілий ряд джерел, зокрема свідчення Рашід-ад-Діна. Усі без винятку гематологи та антропологи відзначають явні монголоїдні впливи у росіян, навіть у радимичів та в'ятичів. Щодо населення Центральної Росії, Поволжжя, Уралу, Сибіру, Середньої Азії та Далекого Сходу, то монголоїдні риси тут видно навіть неозброєним оком. Монголи належать не тільки до зовсім іншого стовбура етногенезу, а й навіть антропогенезу, і тому у випадку з росіянами ми маємо справу з надзвичайно загрозливим феноменом етнічного резус-фактору, який виявляє себе у категоричному несприйнятті ними усіх інших народів і насамперед слов'янських. Ці монголо-тюрксько-татарські гени не могли не позначитися негативно на ставленні росіян до Русі і, як і в часи гунів, аварів, половців та печенігів, Росію опанувала дика ненависть до слов'ян, самого руського духу.

Загарбання, нехтування своїми рідними землями і водночас постійний, суто монгольський, майже маніакальний потяг до чужих земель став провідною темою не тільки зовнішньої політики московських та згодом російських царів, а й дуже помітною рисою характеру будь-якого пересічного росіянина. Не вміючи навести лад у своєму власному домі, вони постійно прагнуть потрапити до більш заможних хат своїх сусідів, та ще й обов'язково так, щоб установити там свої порядки.

Параноїдальна агресивність Росії щодо України і Заходу, явне небажання сприймати інші народи рівними собі просто вражає увагу. Відомо, що, починаючи вже від 1474 р., саме Москва

провокувала напади кримських татар на Україну. А з мемуарів Секлюцького видно, що у 1590 р. московський посол у Бахчисараї дав кримському ханові 50 тис. червоних за те, щоб татари напали на Україну, й особисто контролював перебіг цієї акції.

Ця сзуїтська політика Москви коштувала українському народу колосальних, небачених ще у світовій історії жертв. Підрахунки учених свідчать про те, що лише за один подібний напад татар на Україну населення деяких її територій зменшувалося на 60%. Навіть війну з Кримом Росія постаралася організувати так, що втрати були переважно не з боку росіян, а українців і, за свідченням сучасників, Україна в 30-х роках XVIII ст. була вже дуже знелюднена. Якщо пригадати ще й сумнозвісні походи в Персію, рабську працю при ритті каналів, куди зганяли людей чомусь саме з далекої України, громадянські війни, штучно організований голодомор 1932–1933 рр., під час якого загинуло до 8 млн. українців, жертви ГУЛАГу, які також обчислюються мільйонами, то є абсолютно зрозумілою ставка Росії на фізичне знищення українців та заселення їх земель росіянами. Їх ешелонами везли в Україну, переважно на Донбас та Луганщину, в той час як тих, кого ще не скопив голод, навпаки як «переселенців» вивозили до Сибіру та Далекого Сходу.

Навіть війну з Німеччиною Росія постаралася використати для остаточного вирішення «українського питання» і, як тепер з'ясується, щойно мобілізованих, ненавчених і майже неозброєних українців спеціально кидали з метою тотального винищення на найбільш небезпечні ділянки фронту або відверто морили голодом і холодом у таборах на Волзі. Спеціальні загони НКВС діяли так, щоб підставити, де тільки можливо, Українську Повстанську Армію, здати її найбільш національно свідомі кадри гестапо та каральним загонам СС. Справа дійшла до того, що у 1944 р. взагалі було заплановано поголовне виселення українців до Сибіру та заселення звільнених територій вихідцями з Росії (кажуть, що для практичної реалізації цього сатанинського плану в той час не вистачило лише залізничних вагонів, хоча, насправді, усьому цьому перешкодило розгортання руху опору УПА).

Таким чином, перебіг історичних подій свідчить про те, що, починаючи з XIII ст. монгольська, а, згодом, і постмонгольська імперія вела цілеспрямовану політику з нейтралізації України як найбільшого потенційного ворога східного варварства, і ця політика була надзвичайно добре продуманою та цілеспрямованою. Принцип «є народ – є проблеми, немає народу – немає й проблем» вигадав не Сталін, а його монгольські попередники.

Якби умови для демографічного розвитку українства були абсолютно нормальними, без штучних голодоморів, війн та інших підступних кровопускань, то його чисельність на сьогоднішній день мала би становити понад 100 млн. осіб і питання – хто у кому має розчинитися? – уже давно не стояло би на порядку денному⁵.

Навіть у сучасних історичних умовах Москва не відмовилася від політики відвертого фізичного знищення українства, про що свідчить її військова агресія в Криму і на Донбасі. Крім того, багато інших, у т.ч. новітніх методів її діяльності націлені, насамперед, на нейтралізацію економічного, культурного та духовного потенціалу України, а тому вони ще більш небезпечні. «Братня дружба» тепер набула форм постійного газового шантажу та тотальної інформаційної війни, проведення систематичних заходів, спрямованих на знищення української мови, культури та усього українського. Москва чудово розуміє, що без України вона є ніщо, і їй конче потрібна навіть не стільки територія, скільки генетичний та інтелектуальний потенціал українців, нові Полтавські, Ахтирські, Харківські, Сумські та Миргородські полки, геніальні Корольови, Цюлковські, Вернадські та Лобачевські. Це вже досить квола, бездарна, але хитра і підступна монгольська баба, яка звикла битися чужими руками і чужою кров'ю.

Поступово, але невідворотно назріває грандіозний конфлікт з Китаєм за Сибір. У Росії вже лунають заяви, що після можливого вступу України до Митного союзу необхідно переселити 7 млн. українців до Сибіру для створення «демографічного кордону проти китайського напливу».

Ще в жодній відкритій битві сам на сам Росія не перемогла Україну, а, навпаки, неодноразово була бита під Оршою, Клушино, Москвою, Конотопом, Чудновим. Ось чому для уярмлення України, щоб роз'єднати і розцементувати український народ, вона постійно вносить у його середовище то омосковлену православну ідею (XVII ст.), то імперську (XVIII–XIX ст.), то ідею соціальної рівності та інтернаціоналізму (XX ст.), породжуючи тим самим мільйони обдурених Пушкарів, Кочубеїв, Безбородьків, Петровських, Криленків, Коцюбинських, Дибенків, Боженків, Щаденків та їм подібних.

Тепер Росією на щит взята наскрізь фальшива ідея етнічного братерства, «спільної» історії, культури і мови, сподіваючись на те, що в черговий раз вона породить мільйони «яничарів», які своїми власними руками знову заведуть Україну в імперське стійло.

Тому українцям як ніколи треба бути пильними, оскільки на брутальній фальші про спільну Русь їх знову намагається надурити монгол з «роскосьми и жадными очами» і як звичайне гарматне м'ясо кинути на будівництво своєї «Великої Монгольської Стіни» від Китаю. Можна тільки собі уявити, скільки мільйонів українських черепів і кісток буде потрібно їй для цього.

Не знаючи правдивої історії, ще й сьогодні багато українців дивується, як це Росія, в якій нібито живе братній слов'янський народ (старший брат), напала на Україну. Треба сказати, що на словах росіяни завжди готові визнати, що українці – народ, але – увага! – «братній народ». За цією лукавою формулою криється тверде переконання, що ми – росіяни й українці – ОДИН народ, покликаний жити в одній державі зі столицею в Москві. Говорячи про «братський український народ», більшість росіян сприймають українську мову й саме українство як прикре історичне непорозуміння... Але як можна говорити про якогось «старшого брата», коли цей «старший брат» появився на світ декілька століть пізніше, ніж русичі-українці. Крім того, справжній брат не став би вбивати брата. Такий народ не має жодного морального права називати себе «братнім народом», диктувати іншим народам і всьому людству правила існування, насаджувати свою культуру, мову, світосприйняття. Нагадаємо, що до кінця XV ст. не існувало російської держави, не було старшого брата «великороса» (вони ще й так себе величають) і російського народу, а була Суздальська земля – земля Моксель, а пізніше Московське князівство, що входило до складу Золотої Орди – держави Чингізидів. З кінця XIII до початку XVIII ст. народ цієї землі називали московитами, хоча й московські історики ретельно замовчують питання про своє національне походження.

Щоправда, остання агресія Росії проти українців відкрила очі навіть багатьом москволюбам. Між Росією і Україною йде війна. Швидше за все, якась частина України може потрапити під тривалу окупацію. Пам'ятаймо, що за кількістю військових злочинів російська армія вже давно обійшла всі армії світу разом узяті. Росія підкорила таку велику територію, здійснюючи найстрашніші військові злочини і геноцид проти народів, які там проживали. Так, під час Кавказької війни вони вирізали мільйон черкесів. Вирізали цілі народи. Росіяни завжди когось убивають. Російська армія не шкодує ні себе, ні ворога... Воюють зі страшними жертвами як серед своїх, так і серед мирного населення, адже надають перевагу пияцтву замість навчання військовому мистецтву. Цінність життя для росіян – мізерна.

Про жорстокість московитів вже написано чимало. У 1570 році військо царя Івана IV (Грозного), захопивши Новгород, почало знищувати його населення. Вбивали від 500 до 1500 осіб у день, включаючи дітей, жінок і старших людей. Різня тривала 5 тижнів – тоді загинуло до 30 тис. людей. Україна пам'ятає про Батуринську трагедію 1708 року, коли каральні війська царя Петра I з надзвичайною жорстокістю вбили близько 15 тисяч мешканців гетьманської столиці. Але не будемо заглядати так далеко в минуле. Кривава війна була і в 1918 році, коли в Україну зайшли загони червоноармійців, які влаштували тут страшну різанину і встановили радянську владу ціною величезної крові. Потім ця радянська влада влаштувала ще страшніший Голодомор.

Тепер сюди йде така сама орда, будувати ще одне світле майбутнє під назвою «російський світ» («русский мир») – в таку обгортку сьогодні загорнутий російський націонал-шовінізм, який у XIX столітті маскувався під російський «панславізм»⁶, а у XX столітті – під «пролетарський інтернаціоналізм». Заради цього світлого майбутнього вони готові вбивати стільки українців, скільки знадобиться. Вже зараз вони ріжуть і вбивають українців тільки за те, що останні носять прапор або говорять українською. Зараз рахунок іде на тисячі убитих. Просто за українське слово забивають до смерті. Це нелюди.

Полонених, яких не вдається обміняти, вони продають у рабство на Кавказ. А трупи убитих мирних жителів і солдатів противника російські офіцери продають рідним. Безкоштовно отримати труп для похорону не випадає. У російських офіцерів продаж трупів – це бізнес. Так було в Чечні та Грузії. Якщо ви думаєте, що протести матерів убитих солдатів зможуть зупинити бійню, ви помиляєтеся. Не зможуть. Життя солдата для російського керівництва нічого не значить. Не вірите? Згадайте Норд-Ост і Беслан. Вони не шкодують навіть дітей. А солдат, який повернувся з війни, в Росії вважається чимось на зразок дива. Ті, хто служив у радянській армії, пам'ятають, що офіцери, не соромлячись, говорили солдатам, скільки хвилин вони проживуть після початку війни.

Ще одна небезпека, яка чекає людей, що потрапили під російську окупацію, – ескадрони смерті. Ці ескадрони роблять російських окупантів страшнішими від гітлерівців. Навіть німецький вермахт не вчиняв подібного, тоді ж як російська армія практикує це на всіх окупованих територіях. Коли вони покидали чеченські селища, в посадках знаходили цілі братські могили. Ескадрони смерті на окупованих територіях з'являються одразу після входу російських військ. Спочатку пропадають люди, нелояльні до окупантів, потім – потенційно нелояльні, а потім пропадають ті, на кого прийшов донос або хто косо подивився на окупанта, простіше кажучи – йде зачистка всіх підряд. Але перед смертю жертва проходить всі кола пекла – це кати роблять зі знанням справи. Далі тих, у кого слабкі нерви, прошу не читати. Волосся стає дибки від садистської фантазії, з якою росіяни в м. Грозному застосовували тортури до населення: «Турник» – пристрій, на якому підвішували людей, у різних позах. З часом кістки виходили з суглобів. «Мухомор» – паяльник випалювали порожнини рота. «Роза» – трубку вставляють у задній прохід, потім вводять колючий дріт через трубку в пряму кишку. Трубку витягують, а дріт залишається. Дріт потім висмикують. «Хрест» – там в одному із залів висів хрест, зварений з рейок. До хреста прикручували дротом полонених і били струмом. «Вовчий оскал» – великим напилником сточували зуби в роті. «Лещата» – затискали голову в лещата, і зверху капала кипляча смола. Знаменита «Утроба» – викопували яму глибиною 1 метр, навпочіпки в ряд садили полонених і заливали по шию бетоном. При засиханні бетон, стискаючись, ламав усі кістки.

Допити проходили так. Улюблений варіант – це «Пилосос». На голову одягали протигаз і перекривали кисень. Полоненого, який задихається, починали забивати ногами. Коли він втрачав свідомість, йому упорскували хімію, і починалося все заново. Це тривало годинами. Інший варіант – «Берізка». Полоненого ставили на стілець, заздалегідь зав'язавши руки за спиною. На голову одягали петлю, яка була зав'язана над головою до перекладини. Вибивали стілець, людина задихалася на шибениці. Непритомного відкачували і знову вішали. Ну що ж, кремлівські правителі можуть «пишатися», адже російська молодь не осоромила «славні традиції» катів ЧК, НКВД, КГБ...

Для того щоб уникнути пекла під назвою «русский мир», потрібно воювати самим або допомагати воювати українській армії й українському опору. Життя під російською окупацією – це ходіння по мінному полю. У будь-який день з людиною може трапитися нещастя. Вас може застрелити п'яний російський солдат або офіцер (а тверезими вони ніколи не бувають), на вас може написати донос якась погана людина, ви можете потрапити під зачистку, опинитися родичем повстанця або просто не надати належної поваги окупантові.

До речі, одна з цілей нескінченного святкування перемоги Росії над фашизмом – приховати свої військові злочини. Жорстока правда полягає в тому, що радянська (читай, російська) армія під час Другої світової війни зробила набагато більше військових злочинів, ніж гітлерівці. Німецька армія не брала участь у каральних операціях та в геноциді захоплених народів. Це робили спеціальні підрозділи нацистів. Для порівняння: російською армією в 1945 році, тільки протягом 3-х місяців окупації було зґвалтовано або вбито понад мільйон німецьких жінок.

Для означення сучасного російського імперського націонал-шовінізму дедалі частіше використовують такий термін, як «рашизм». Рашизм (від англ. «*Russia, Russian*», – вимовляється *раша*, – та італ. «*fascismo*» – фашизм, від якого взято закінчення *-изм*) або русизм – неофіційна назва політичної ідеології та соціальної практики владного режиму Росії початку XXI ст., що базується на ідеях «особливої цивілізаційної місії» росіян, «старшості братнього народу», нетерпимості до культури інших народів; на тоталітаризмі й імперіалізмі радянського типу, використанні російського православ'я як моральної доктрини та на геополітичних інструментах впливу, передусім – енергоносіях⁷. Це різновид тоталітарної, фашистської ідеології, симбіоз основних засад фашизму і сталінізму. Він є обґрунтуванням варварської геополітики РФ, спрямованої на окупацію та анексію територій інших держав і спирається на місцевий колабораціонізм та підтримку російської п'ятої колонії.

Рашизм становить квазі-ідеологію, яка є суперечливою сумішшю імперства, великодержавного шовінізму, релігійного традиціоналізму, що ґрунтується переважно на ностальгії за радянським минулим. Ця ідеологія протиставляє себе західним демократичним цінностям та інститутам, зокрема вільним виборам та іншим громадянським правам і свободам. В основі рашизму лежать заперечення сили права і затвердження права сили, неповага до суверенітету сусідів і самоствердження через свавілля і насильство. В ідеології рашизму химерним чином поєднуються погляди на світ як на поле тотальної звірячої боротьби за виживання з претензією на високу духовність, до якої, на думку рашистів, не спроможна піднятися решта світу. Також однією з основ рашизму є ідеологія духовної теорії РПЦ про «богообраність» росіян. Водночас ця ідеологія є квінссенцією холуйства і хамства. У центрі всієї цієї «конструкції» – культ національного лідера, який повернув Росії «велич». Загалом ці риси притаманні будь-якій російській владі й успадковані від Золотої Орди.

Під впливом російської пропаганди багато наївних колаборантів у Криму і на Донбасі чекали приходу Росії та російських військ. Вони думали, що росіяни дадуть їм хороше життя, підвищать пенсії і зарплати. Однак усіх їх як чекало, так і надалі чекатиме велике розчарування. Насправді, росіяни вміють тільки окупувати. Щось створювати або будувати вони не вміють, їм це просто не цікаво. Творення не властиво російському характеру. Від творення вони починають хандрити і нудьгувати. «Русскім» потрібен кураж. А справжній кураж їм дають тільки горілка і війна. Тому, звертаючись до затятих москвофілів, «русскіх» та всіх обманутих російською прапагандою людей, які продовжують любити Росію, матрешки і балалайки, хоча дати добру раду – краще любити це все на відстані. Адже більшість знаменитих «русскіх» воліли любити Росію з неросійського Парижа чи Лондона. Так набагато безпечніше.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

¹ Російський світ // Вікіпедія – вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B9%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D1%81%D0%B2%D1%96%D1%82.

² Штогрин І. Концепція «Руський мір»: історичні витоки і сучасність [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://centerculture.uagate.com/?p=547>.

³ Ткаченко В. Синдром національної меншовартості // За Українську Україну. – 2005. – 1–7 листопада. – № 5.

- ⁴ Білінський В. Країна Моксель, або Московія. Книга друга. – К.: Видавництво ім. Олени Теліги, 2008. – С. 12.
- ⁵ Голодомори в Україні: геноцид і опір: Міжнародна наукова конференція в МАУП // Персонал-плюс. – 2004. – 20–26 грудня. – № 49.
- ⁶ Пасемко І. Іван Франко і російський «централістський панславізм» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://protruskavets.org.ua/ivan-franko-i-rosijskyj-tsentralistskyj-panslavizm/>.
- ⁷ Рашизм // Вікіпедія – вільна енциклопедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B0%D1%88%D0%B8%D0%B7%D0%BC>.